

לימוד ותפילה על ציון רבינו אור החיים הקדוש

מספר התפילות "תולדות אהרן ומשה"

מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל (במדבר כד, ה): פרוש לפי שיש בישראל, פת שקובעים עתים לתורה, וכת שעוסקים בה יתד התקועה, כנגד בעלי עתים אמר מה טובו אהליך יעקב, באהל זה שאינו קבוע, וכנגד פת התקועה אמר משכנותיך ישראל.

בנחלים נטיו וגו' (שם כד, ו), רבותנו ז"ל (סנהדרין קה): דרשו בזה הרבה דרשות, ואפשר לפרש הכתוב על זה הדרך שהכתוב מדבר כנגד ד' בתות הצדיקים שבועם ה': א' הוא בשמואל הנביא, שהיה מסבב כל ארץ ישראל ללמד ישראל תורה ומצוות בכל שנה ושנה באומרים ז"ל (שבת נז): ב' פת הצדיקים הקבועים לתלמוד תורה ללמד וללמד ולהורות משפט, והיא פת העומדת בלשכת הגזית העוסקת בתורה ובהוראה כידוע, והיא כנגד הראשון עצמו, אלא שהמבקש ה' יבוא אליהם, מוסיף עליהם שמואל שהוא היה מסבב להורותם: ג' פת הלומדת תורה לשמה לעצמה, להשכיל ולהבין אמרי נעם, יתירה עליה פת הראשונה שלומדת ומלמדת: ד' היא פת המתוקת ידי הלומדים, ויוצאים למלאכתם למצא טרף אדם:

וכנגד ד' בתות אמר ד' דמיונים, כנגד פתו של שמואל אמר בנחלים נטיו, שהם עושים בנחל הזה שנוטל מימיו ממקום למקום לשנות ממנו, כמו כן פת זו שטורחין בעצמן להשקות צמא למים חיים: וכנגד פת ב' אמר כנגדות עלי גהר, כגן הזה שהוא נטוע וכל הרוצה להנות יבוא וינהנה, גם מוליכים פרות ממנו וזנים הרחוקים, כמו כן הם פת נטועה בלשכת הגזית, וכל הרוצה להנות יבוא וינהנה, גם פרותיהם הולכים למרחוק שהבאים לשם מתחבמין מהם ויוצאים להשקות צמאי תורה, וכן פתיב (ישעיה ב ג) "כי מציון תצא תורה וגו': וכנגד פת הג' הלומדים לעצמן ואין בהם פת להשפיע לזולת אמר באהלים נטע ה', כי עקב איש תם יושב אהלים, ללמד לעצמו ואמר לשון נטיעה, בנטיעה הזאת שכל שהיא מתישנת מוסיף שרשים ואחיזה ביניקתה, כמו כן לומדי תורה כל זמן שמאריך בעסק התורה תוסיף להשתרש נפשו בה: וכנגד פת הד' אמר בארזים עלי מים, ארזים רמז לעשירי עם, בעלי קומה, בעלי כח וגבורה בעולם הזה, אבל אין עושים פרות בתורה, לפי שאינם לומדים בתורה: (ועוד עיין שם באריכות)

יזל מים וגו' הכונה על פי דבריהם (שמו"ר כח ו) כי כל איש ישראל קבל מסיני חלק בתורה, ולזה רמז מורשה, ודרשו (פסחים מט): אל תקרי מורשה

אֵלֶּא מֵאַרְשָׁה, וְאָמַר כָּאֵן כִּי כָּל מָה שְׁמַחֲדָשִׁים בַּתּוֹרָה הוּא מִדְּלִי, מִמָּה שְׁדָּלָה דָּלָה מִשָּׂה, שְׁהַכֵּל רָמוּז בַּתּוֹרָה שְׁבִכְתָּב: וְאָמַר לְשׁוֹן דְּלִי, לֹאמַר כִּי בְּעֶרְךָ פִּנָּה [בִּינָה] הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר עָתִיד ה' לְגַלּוֹת לְיִשְׂרָאֵל בְּסוֹף הַדּוֹרוֹת, בִּימֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שֶׁהוּא שֶׁעַר הַחַמְּשִׁים שֶׁל בִּינָה, כָּל הַמִּשְׁטָה בְּגֶדֶר דְּלִי בְּעֶרְבּוֹ, וְאָמַר כִּי הֵנָּה שְׁעָתָה הוּא דְּלִי זֶרַע יִשְׂרָאֵל, יִזְכֶּה לְקַחַת מִיָּם רַבִּים שֶׁהוּא שֶׁעַר הַחַמְּשִׁים, וְהוּא אוֹמְרוּ וְזִרְעוּ בְּמִים רַבִּים:

וְאָמַר וִירוֹם מֵאַנְג מַלְכוּ – כָּאֵן גָּלָה מַלְכוּת יִשְׂרָאֵל הַקִּימַת שֶׁהִתְחִילָה מֵאַנְג שֶׁהִיא מַלְכוּת עֲמָלֶק, רֵאשׁוֹנָה שְׁעָשָׂה שְׂאוּל, וּמִשָּׁם נִפְסְקָה מַלְכוּת שְׂאוּל, וְנִתְּנָה לְרַעְהוּ הַטּוֹב שֶׁהוּא דָּוִד: וְטַעַם שְׁכָנָה הִתְחַלַּת מַלְכוּתוֹ מֵאַנְג, לְהַעִיר סִבַּת הַדָּבָר שֶׁהָיָה מִצַּד אָנְג, פֶּרוּשׁ שֶׁהִנִּיחוּ שְׂאוּל חֵי, וְלֹא הָרְגוּ, כְּאָמְרָם ז"ל (מְגִילָה יג) שְׁבָאוֹתָהּ הִלְיָלָה הַשָּׂרִיץ אָנְג זֶרַע עֲמָלֶק, וְזֶה סִבָּה לְעִקְרִית מַלְכוּת שְׂאוּל, וְלִירוֹמָם מַלְכוּת בֵּית דָּוִד וְתַנְשֵׁא מַלְכוּתוֹ הִיא מַלְכוּת הַמְּשִׁיחַ שֶׁהוּא דָּוִד, דְּכַתִּיב (יחֻזְקָא לֹא כֹד) וְעַבְדֵי דָּוִד מֶלֶךְ עָלֵיהֶם, [הִנֵּה יִשְׁכִּיל עַבְדֵי] יִירוֹם וְנִשְׂא [וְנִבְהִי] מְאֹד, כְּאָמֹר בִּישְׁעֶיהָ (נב יג):

עוֹד יִרְצֶה בְּאוֹמְרוֹ וִירוֹם מֵאַנְג, שֶׁתְּחַלַּת פְּעֻלַּת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ הִיא מַלְחָמַת עֲמָלֶק, שְׁכָל עֲמָלֶק בָּא מֵאַנְג כִּידוּעַ, וְאָמְרוּ ז"ל (מובא בַּרש"י שְׁמוֹת יז טז, וְעֵיין זוה"ק ח"ג רפ"א:) שְׂאֹמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין הַכֶּסֶּא שְׁלָם עַד שִׁימְחָה זָכַר עֲמָלֶק, וְתַנְשֵׁא מַלְכוּתוֹ עַל כָּל הָעוֹלָם: (ע"כ הוֹעֵתָק).

תפילה שחיבר רבינו אור החיים הקדוש זיע"א

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֲבִינוּ מִלְּפָנֶינוּ רוֹעֵנוּ אֱלֹהֵינוּ, יְדִידוֹת אֹר נַפְשֵׁנוּ רוֹחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ, לְמַעַן בְּרִיתְךָ אֲשֶׁר כָּרַתָּ לְשִׁלְשׁ עֶשְׂרֵה מֵדוֹת נְשִׁאִינָם חוֹזְרוֹת רִיקָם לְעוֹלָם מִלְּפָנֶיךָ, זָכַר אֲהַבְתָּנוּ וְחִיבְתָּנוּ, וְהָשִׁב שְׁכִינְתְּךָ לְבֵית קִדְשְׁךָ, וְתַחֲזוֹר לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בָּנוּ בִּימֵי קָדֶם, דְּקִנְשָׁה פְּרִידְתְּךָ מִפָּנֵינוּ בַּפְּרִדַּת נַפְשֵׁנוּ מִגּוֹפָנוּ. הָמוּ מַעֲיֵנוּ וְכִלְתָּה נַפְשֵׁנוּ אֶל גְּאוּלַּת שְׁכִינְתְּךָ וְאֶל מַעֲזֵן קִדְשְׁךָ, וְלִרְצוֹנְךָ ה' אֱלֹהֵינוּ אֲב הַרְחֵמֵנוּ, עַל גְּלוּת הַשְׁכִּינָה, הוֹשִׁיעַ ה' שְׁכִינְתְּךָ, וְדַבֵּק לָבֵנוּ בְּאַהֲבָתְךָ הַנְּעִימָה הָעֶרְבָה עַל נַפְשֵׁנוּ, רוֹחֵנוּ, נִשְׁמָתֵנוּ, וְיַעֲזֵר מִלְּפָנֵינוּ לְהִיבָלֹז, אָמֵן בֶּן יְהִי רָצוֹן. הַיְטִיבָה בְּרָצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן, תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָּיִם:

לימוד על קברי הצדיקים

מספר לשון חכמים (חלק ב' סימן כב) לרבינו יוסף קארו זצ"ל בעל הבן איש חי כשילך האדם על המצבה של הצדיק, תחילה יאמר לימוד מקראות אלו:

ראו | עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מדי מציל: כִּי־אֵשׁ אֱלֹהִים יָדִי וְאִמְרַתִּי חַי אֲנִי לְעַלְמִים: אִם־שְׁנוּתִי בְּרַק חֲרָבִי וְתֹאחֲזוּ בְּמִשְׁפָּט יָדִי אֲשִׁיב נָקָם לְצָרִי וּלְמִשְׁנָאִי אֲשַׁלֵּם: אֲשַׁכִּיר חֲצִי מַדָּם וְחֲרָבִי תֹאכַל בָּשָׂר מִדָּם תִּלָּל וְשִׁבְיָה מֶרֶאֶשׁ פְּרָעוֹת אוֹיֵב: הִרְגִּינוּ גוֹיִם עִמּוֹ כִּי דָם־עֲבָדְיוֹ יָקוּם וְנָקָם יֵשִׁיב לְצָרָיו וְכִפָּר אֲדָמָתוֹ עִמּוֹ: (דברים כב, טז-מ)

יי ממית ומחיה מוריד שָׁאֵל וְיַעַל: יי מוריש ומעשיר משפיל אף־מרום: מקים מעֵפָר דָּל מַאֲשֵׁפֶת יָרִים אֲבִיוֹן לְהוֹשִׁיב עַם־נְדִיבִים וְכֶסֶף כְּבוֹד יִנְחֹלֶם כִּי לִי מִצְקִי אֶרֶץ וַיֵּשֶׁת עֲלֵיהֶם תִּבְלִי: רַגְלִי חֲסִידוֹ יִשְׁמֹר וְיִרְשָׁעִים בַּחֲשֹׁךְ יִדְמּוּ כִּי־לֹא בָכַח יִגְבֵּר־אִישׁ: יי יחתו מריבו עלו בשמים ירעם יי ירין אפסי־אָרֶץ וּתְתַן־עֹז לְמַלְכוֹ וְיָרֶם קֶרֶן מְשִׁיחוֹ: (ש"ב ו, א)

יחי מתיך נבלתי יקומון הקיצו ורגנו שכני עֵפָר כִּי טַל אֹרֶת טֶלֶךְ וְאֶרֶץ רַפָּאִים תַּפִּיל: (ישעיה כו, י)

ונחם יי תמיד והשביע בצחצחות נפשך ועצמתך יחליץ והיית כגן רוה וכמוצא מים אשר לא־יִכָּזְבוּ מִימָיו: וּבָנוּ מִמֶּךָ חֲרוֹבוֹת עוֹלָם מוֹסְדֵי דוֹר־דּוֹר תִּקְוָם וְקָרָא לָךְ גִּדְר פָּרֶץ מְשַׁבֵּב נְתִיבוֹת לְשִׁבְתָּ: אִם־תֵּשִׁיב מִשְׁבֶּת רַגְלֶךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בְּיוֹם קִדְשִׁי וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עָנֵג לְקִדּוֹשׁ יי מְכַבֵּד וְכַבֵּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ מִמִּצּוֹא חֲפָצֶךָ וְדַבֵּר דְּבָר: אֲזִי תִתְעַנֵּג עַל־יְי וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל־בְּמוֹתֵי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ כִּי פִי יי דְּבָר: (ישעיה נח, יד)

לבו הנבא ואמרת אליהם כה־אמר אדני יי [אלהים] הנה אני פתח את־קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל־אדמת ישראל: וידעתם כִּי־אני יי בפתחי את־קברותיכם ובהעלותי אתכם מקברותיכם עמי: ונתתי רוחי בכם ונחיתם והנחתי אתכם על־אדמתכם וידעתם כִּי־אני יי דברתי ועשיתי נאם־יי: יחזקאל יז

מי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל־פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הִחֲזִיק לְעַד אָפוּ כִּי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכָּבֵשׁ עֲוֹנֵתֵינוּ וְתִשְׁלַךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל־חַטָּאוֹתֵם: תִּתֵּן אִמָּת לִיעֲלֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּינוּ מִיָּמֵי קֶדֶם: (ש"ב י, יח)

לימוד בשבח הצדיקים

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (יאהרנדי) ברחילו ורחימו (יאהרנדי) ורחימו ורחילו (יאהרנדי) ליחדא אותיות יו"ד ה"י באותיות וא"ו ה"י ביחודא שלים (יאהרנדי) בשם כל ישראל, הריני לומד בשבח הצדיקים, ויהי רצון שְׁעַל יְדִי למוֹד זֶה שְׁאֲנִי לומד יִמְשֹׁךְ נחת רוח להצדיק הנה הקבור פה ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (ב"פ):

אמר רבינו יצחק לוריא אשכנזי זכרוננו לברכה: הנה אין ספק שלא ידמה האדם כי הצדיקים בפטירתם והיותם

שוכני עֵפָר, במלים מן העבודה והיחוד חם ושלום, כי הם מיוחדים תמיד בסוד נפשם ורוחם ונשמתם העולות למעלה, המיוחדים חכמה עם בינה בסוד נשמתם, ותפארת עם מלכות בסוד רוחם, ומיון נוקבין וידם בסוד נפשם. ומה גם בחצי העולה, שהקדוש ברוך הוא משתעשע בסוד רוחו הצדיקים אשר בגן עדן במבאר בזהר, ולא עוד אלא שגם הם מודונים בגן עדן ומולידים נפשות לגרים במבאר בפרשת שלח לך אלא שסוד עבודתם ויחודם בהיותם בחיים, הולכים ומתחדשים ומוספין בח למעלה מדי יום ביום, ומאירים באצילות אור לאין ערך בכל יום נוסף על חברו.

האמנם אחר פטירתם מיוחדים באשר עשוהו בהיותם בחיים, וגם הם שם מתפללים על החיים בנוגע בזהר (פ' שמות) כמו שמצינו שם באבות העולם שהם מתפללים על החיים, ובמבאר בגמרא (בבא מציעא, בעובדא דרחובי) ומבאר שם בספר הזהר שאמלא תפלת המתים לא היו החיים מתקומים. ואחרי שהקדמתי לך שהם עובדים ומיוחדים תמיד בסוד נפשם ורוחם ונשמתם למעלה בעולם העליון, הנה באשר מיוחד האדם היחוד העליון ויבנו לעשות כל יחוד בנוגע לו, הנוגע לנפש לנפש, והנוגע לרוח לרוח, והנוגע לנשמה לנשמה, ויבנו לדבק נפש רוח ונשמה של הצדיק שהוא ביוחדים אלו, כל אחד בנוגע לו, וכן ידבק נפשו ורוחו ונשמתו בנפש רוח ונשמה של אותו הצדיק בשעת היחוד, אז בלי ספק תדבק נפשו בנפשו.

והנה היחוד העליון של חכמה ובינה, הוא שם התנו"ה בחכמה ושם אקו"ה [אהיה] בבינה ובהתחברם יחד בזה: (יאהרנדי השמות בלב) י"א ה"ה ו"י ה"ה הוא זנוג עליון, והשם המתחברם הוא שם התנו"ה במליו יודיו"ן בזה: יו"ד ה"י ו"י ה"י והוא עולה בגימטריה ע"ב במנין חסד, והוא חסד עלאה המזנוג את הזנוג העליון והוא הנקרא מולא, וזה נעשה על ידי נשמת הצדיק העולה למעלה בבינה, ואולי שהוא מיון נוקבין בבינה, באשר נבאר, וזה סוד: כה עלה במחשבת.

ואמנם תפארת ומלכות הם, שם התנו"ה הוא בתפארת ושם אדנ"י במלכות, ובהתחברם יחד יהיה י"א ח"ד ו"ג ה"י והשם המתחברם הוא שם הו"ה במליו אלפיו"ן בזה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזה נעשה על ידי הרוח של הצדיק, ונפש הצדיק היא מיון נוקבין דיליה.

ועוד באר (ע"י שער הפסוקים שופטים) רבינו חיים ויטאל זכרוננו לברכה, בשם רבינו יצחק לוריא זכרוננו לברכה, בפסוק (שמואל ב, יט) "ומעיל קמן תעשה לו אמו", בשחצדיק נפטר מן העולם, הנפש, רוח, נשמה שבו מצד עולם האצילות עולים בעולם האצילות, והנשמה שלו מצד הבראה עולה בגן עדן העליון, והרוח שלו מצד עולם היצירה עולה בגן עדן הארץ, ונפש העשירה נשארת בכל בחינותיה על הקבר כל זמן שהבשר קיים, ואחר שנתאבל הבשר ונשארו העצמות לבדם, אז גם הנפש עולה בגן עדן הארץ. והוא דאקרי "הכלא דגמרי" נשאר תמיד באגון גרמי האשתארו בקברא בנוזר בזהר (פ' שמות). ובאור נפש זו וכתותיה, הענין הוא, כי הנה כל בחינת העשיה אפילו רוח ונשמה חיה וחייה, כלם נקראים נפש בכללות, בנוגע, האמנם הבחינות

שֶׁהֵם מַצֵּד הַמוֹחִין הַגְּדֻלֹת שֶׁבַעֲשִׂית, אֵלֶּי עוֹלִים לְמַעַלָּה אַחֵר עֲבוֹל הַבָּשָׂר, אֲבָל הַבְּחִינֹת שֶׁמִּצֵּד אֶל־הֵם דְּקֻמָּנוֹת דַּעֲשִׂית, הֵם הַנִּקְרָאִים בְּשֵׁם "הַבְּלָא הַגְּרָמִי" ו"רפ"ח נְצוּצִין", וְאֵלֶּי נִשְׁאָרִים בְּקֶבֶר עַל הַעֲצָמוֹת עַד תַּחֲתֵת הַמַּתִּים, לְפִי שֶׁהַמוֹחִין אֵלֶּי הֵם מְבַחֲנֵת קִמְנוֹת, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהֵם בְּחִינַת אֱלֹהִים.

וְהִנֵּה דַע, כִּי זֶה הַבְּלָא הַגְּרָמִי יֵשׁ בּוֹ שְׁתֵּי בְּחִינֹת שֶׁהֵם פְּנִימִיּוֹת הַמִּחְבֵּר בְּתוֹךְ הַגְּרָמִי, וּבְחִינַת חִיצוֹנִיּוֹת הַחוּפֶּה עַל הַגְּרָמִי, וְלֹא בְּתוֹכָם, כִּי הַבְּלָא הַגְּרָמִי הוּא סוֹד הַש"ךְ נְצוּצִין דִּנְפִקוּ מִחֻבְּמָה דְּחִינֵי אָבָא, וְהוּא מִחְבֵּר חֲבוּר גְּמוּר בְּעֲצָמוֹת אַחֵר הַמִּיתָה. אֲךָ הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא מִצֵּד אָמָא, חוֹפֶפֶת עֲלֵיהֶם מְלַמַּעַלָּה בְּסוֹד וְנִפְשׁוּ עֲלֵיו תַּאֲבָלָה, "עֲלִיו" דִּיקָא, כִּי גַם אַחֵר מִיתָה חוֹפֶפֶת עַל הַעֲצָמוֹת וְלֹא בְּתוֹכָם, כְּמוֹ הַבְּלָא הַגְּרָמִי דִּאֲשֻׁתָּא דְּבַחְבּוּרָא גּוֹ גְּרָמִי. וְאִי עַל פִּי שְׂבֻחָהּ אָמַר זֶה עַל הַנֶּפֶשׁ, הַפְּנִיָה הוּא עַל הַבְּלָא הַגְּרָמִי. עַד כָּאן דְּבָרָיו וְכִרְוֹנוֹ לְבִרְכָּהּ.

ואחר כך יאמר זה הסוד השייך לצדיקים

שְׁלֹמֹם עֲלֵיהֶם אֲדוֹנֵי הַצַּדִּיקִים, שְׁלֹמֹם לָךְ וּשְׁלֹמֹם עַל מִשְׁבָּכָהּ, שְׁלֹמֹם עַל נִפְשָׁהּ הַקְּדוּשָׁה וְהַטְּהוֹרָה. אֲשֶׁרֶיךָ שְׂגוּבִית לְלֶבֶת בְּדִרְכֵי יוֹצֵרָה וְלַעֲבֹדוֹ גְּדוֹלָה שְׂבָרָה, וְהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא יַחֲיֶיךָ תַּחֲתֵיתָ וְיִמְחַר עֲמִידָתָהּ, וְנִזְכָּה וְנַחֲתָה לְרֵאוֹת פְּנֵיהֶם הַמְּאִירִים וּמְזַהָרִים בְּזֹהַר הַקִּיקֵץ, וְתוֹרָתָהּ מִגֵּן פְּעֻדָּהּ, וְתַהֲרִיחַ נִשְׁמָתָה צְרוּרָה בְּצִוּר הַחַיִּים וְהַשְׁלֹמֹם אֶת ה' אֱלֹהִים:

יַעֲלִזוּ חֲסִידִים בְּכַבּוֹד וְרִנָּה עַל מִשְׁבָּכֹתָם. רִנָּה צַדִּיקִים בִּין לְיִשְׂרָאֵל נֶאֱמָה תַּהֲלָה. אֲזַר זֶרַע לְצַדִּיק וְלִישְׂרָאֵל לֵב שְׂמִחָה.

רַבּוֹן הַעוֹלָמִים וְאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים אֲבִי הַרְחֻמִּים, גָּלִי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי בָשָׂר אֲנִי וְאֵין בְּנִי כֹחַ לִכְנֹן וְלִבְחַד יַחְוָדִי שְׂמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים הַרְאִינִי לִיבְחַד וְלִנְוֹג בְּהַשְׁתַּמְחָחוֹת עַל קִבְרֵי הַצַּדִּיקִים, וְגַם אֵין אֲתָנִי יוֹדַע שְׂרָשֵׁי הַיַּחְוָדִים וְזוּגֵי הַמַּדּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת לְדַבָּקָא נִפְשָׁא בְּנִפְשָׁא וְרוּחָא בְּרוּחָא.

עַל כִּן יְהִי רַצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתֵּהֵא חֲשׂוּבָה וּמִקְבָּלָת וְרַצּוּיָה לְפָנֶיךָ בִּיאֲתָנוּ עַל קֶבֶר הַצַּדִּיק הַזֶּה כִּינָנֵנו וְיִסְתַּדְּנוּ הַיַּחְוָדִים וְזוּגֵי הַמַּדּוֹת הַקְּדוּשׁוֹת בְּדַבְּקוֹת נִפְשָׁא בְּנִפְשָׁא וְרוּחָא בְּרוּחָא לְהַאֲצִיל עֲלֵינוּ רוּחַ דַּעַת וְיִרְאָת ה', וְתַתְּעוֹרֵר נֶפֶשׁ הַצַּדִּיק הַזֶּה לְהַתְּפַלֵּל עֲלֵינוּ, וְתַמְלִיץ טוֹב פְּעֻדָּהּ וְיַתְּעוֹרְרוּ הַרְחֻמִּים הַגְּדוֹלִים לְזַכְּרָנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב מִלְּפָנֶיךָ, וְנִזְכָּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָּה, לְחֵן לְחֶסֶד וְלִרְחֻמִּים לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלֹמֹם.

וַיְהִי רַעְיָא דְּתַתְּעָר נֶפֶשׁ הַצַּדִּיק הַזֶּה וְתַתְּנוּ סִלְקָא וְאֵלָּא וְשִׂמְטָא לְגַבִּי אֲבָתָן דְּמִיכֵי חֲבֵרוֹן לְאוֹדְעָא לָהּ צִלּוּתָא וּבַעֲוֹתָא דִּיאָא בְּעִי וּמִצְלִי וּמִתְחַנֵּן בְּהָאֵי שְׁעָתָא, וְתַתְּחַבֵּר

וְתַתְּעָר בְּזִכְוֹתָא דִּיאָבָתָן וְתַעֲלֵל בְּהֵוָה פְּתִיחָא דְּכִנָּה עֲדָן וְאוֹדְעָא לְרוּחַ, וְרוּחַ סְלִיק וְאֲתַעֲפָר וּמוֹדַע לְנִשְׁמָה וְנִשְׁמָה אוֹדְעָא לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְבוֹלְהוּ בָּעָאן רַחֲמֵי עֲלֵיו, וְחָם קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלֵיו בְּגִינְהוֹן, וּבְגִין זְכוּתָא דְּבִלְהוּ צַדִּיקָא דְּזָכוּ לְמִידַת כְּבוֹד דְּלַעֲלָא, וְזָכוּ לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא עֲלָהּ, קִשְׁרָא קְדִישָׁא קִשְׁרָא דְּמַהֲיָמְנוּתָא. וְקַב"ה יִרִיק עֲלֵיו בְּרַבָּאן מִמְּבוּעָא דְּנִחְלָא וְיִתְקַמְּנוּ גַבֵּן בּוֹלְהוּ בְּרַבָּאן בְּדִיל שְׂמִיָּה רַבָּא.

אָנָּה ה' אֲבִינוּ מִלְּפָנֵינוּ, אֲבִינוּ אֲבִי הַרְחֻמִּין עֲשֵׂה לָמַעַן שְׂמִיךְ הַגְּדוֹלָה וְלָמַעַן זְכוּת אֲבִרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב וּמִשְׁחָה וְאַהֲרֹן וְיוֹסֵף וְדָוִד וּפִינְחָס וְיִשְׁלָמָה, וְלָמַעַן זְכוּת כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים, וְלָמַעַן זְכוּת הַצַּדִּיק הַזֶּה, וְתַחֲוּם וְתַחֲמִיל וְתַרְחֻם עֲלֵי וְעַל כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַחֲוּם חַיִּים אֲרָבִים טוֹבִים וּמִתְקַנִּים, וְתַפְרֵשׁ עֲלֵינוּ סֶפֶת שְׁלֹמֹה וְתַקְנֵנוּ בְּעֲצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ, וְתַמְלִיא יְדֵינוּ מִבְּרַבְּחוּךְ וּמַעֲשֵׂר מִתְּנוּת יְדֶיךָ וְתוֹרְנוּ הַדָּרֵךְ הַטּוֹב אֲשֶׁר יָצָךְ בּוֹ וְהַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשֵׂה.

(וְיוֹסֵף צִרְכּוֹ וְעִנְיָנוּ כֹּאשֶׁר יַחְפוּץ)

ופיטום הקטורת וביום שאומרים תחנון טוב לומר וידוי

תולדות רבינו אור החיים

נולד בשנת תנ"ז בעיר סאלי. בשנת תק"א עלה רבינו אל ארץ ישראל ושם למד תורה בישיבתו הגדולה "כנסת ישראל". את ספרו "אור החיים" כתב בעת גלותו מארץ מולדתו, והעיד עליו תלמידו הגאון החיד"א ז"ל "ובאוזנינו שמענו כי זאת לפנים בפולין היו הדרשנים נוהגים לדרוש וכמה מהם שקורין ככל שבוע ספר אור החיים ומחככים את דבריו, כי הם על פי הפשט". רבי אברהם מסלונים כתב בספרו 'באר אברהם' הוזהר ואור החיים הם מאירים נשמת האדם ועיניו. ועד היום נוהגים החסידים ללמוד כליל שישי ושבת ספר אור החיים על התורה, ועוד חיבר בהיותו בן ל"ז שנה ספר "חפץ ה'" על מס' "ברכות", שבת, הוריות וחולין" בפלפול עמוק וסבירא ישרה, ואח"כ הוציא לאור את ספרו "פרי תואר" על יו"ד, תכלית ספרו הנ"ל השגות על הספר "פרי חדש", ועוד חיבר ספר "ראשון לציון" חידושים על מס' ברכות, סוכה, ביצה, תענית, מגילה, מועד קטן וחגיגה, ו"ראשון לציון" פירוש על יהושע, שופטים, ישעיה, תהלים, משלי וחמש מגילות.

ופעם אמר הבעש"ט לתלמידיו דעו לכם כי בכל לילה כשאני עושה עליית נשמה במתיבתא דרקייעא כדי ללמוד רזין וחידושיין דאורייתא, בחזרתי משם בירידה אני רואה שאר צדיקים שכל מה שהם משתדלים להקדים העליה, אמנם יכולים להגיע אלי, אך המערבי דהיינו יש צדיק אחד בארץ וזה שמו אשר יקראו לו חכם ר' חיים במו"ה משה בן עטר הוא מקדים ממני עלייתו למעשה וכל מה שאני משתדל ומזרז עצמי להקדים לו אני יכול כי בירידתו פוגע בי בעת עלייתי.

רבינו הבעש"ט זצ"ל אמר על רבינו הקדוש שנשמתו הוא מרוח דוד דאצילות ובכל לילה שומע תורה מפי הקב"ה והיה מיורדי המרכבה וגילוי נשמות ומדרגות רוח הקודש אמיתי, וכידוע שהבעש"ט היה מנפש דוד ואם היו נפגשים יחדיו היו ממשיכים על הנ"ר את בחי' נשמת דוד ואז נשלם הנר"ן והיה בא משיח צדקנו (מספר הקדוש בית אברהם).

לכל המדפיסים – נא לשמור על קדושת הגליון ולגונזו לאחר הלימוד.

להצלחת כל ישראל. ובכלל הברכה לידידינו רבי מאיר בן דליה שליט"א שנהג בנו עין טובה בצורת האותיות. לישועה לכל בחורי ובנות ישראל שימצאו את זיוגם הראוי להם לפי שורש נשמתם במהרה דידן. ישועות גדולות וחיים נעימים טובים ומאושרים לכל ישראל ברכה וישועה וגאולה קרובה בביאת משיח צדיקנו במהרה בימינו דידן אמן.

לעילוי נשמות שושנה בת טובה עליה השלום